

Буйниятъ вѣтръ се спрѣлъ високо надъ дърветата и гледалъ надолу. Той видѣлъ чудна градина, въ която имало много, много красиви цвѣтове, хвъркали пеперудки съ пѣстри и златни крилца, пѣли птички, било радостно, свѣтло. Срѣдъ градината ходѣла Лѣтната царица, и нейнитѣ златни коси се спускали чакъ до земята. Въ рѣцѣтъ ѝ имало вълшебна прѣчица и щомъ я доближавала до нѣкое храстче, въ него израствалъ новъ цвѣтецъ, още по-хубавъ отъ другитѣ.

Гледалъ буйниятъ вѣтръ всичко това и не могълъ да се раздѣли. Той забравилъ пустия си островъ, студеното си море и искалъ за винаги да остане тукъ, дѣто било тъй красиво . . .

Но ето надъ него се показалъ тъменъ облакъ и почналъ да го вика да си иде.

— Да си идемъ, казалъ облакътъ, защото другаритѣ те чакатъ, въ морето има много кораби, на които платната сж спуснати и нѣма кой да ги надува.

— Пращатъ ме моитѣ братя, продължилъ облакътъ, защото сж надвиснали надъ морето и нѣма кой да ги разпрѣсне.

Изведнажъ вѣтрътъ се разсърдилъ, забравилъ даденото на Зефира обѣщание, почналъ силно да шуми между дърветата, като подгонилъ облака. Тогава облакътъ заплакалъ и сълзитѣ му, студени и тежки, западали като градъ на земята. Пеперудкитѣ и птичкитѣ изплашени се зашурнали, безъ да знаятъ, кждѣ да се скриятъ, и много отъ тѣхъ били убити. Горкитѣ цвѣта били смазани. Лѣтната царица се скрила въ палата си. Отъ дърветата се наронили листа. А буйниятъ вѣтръ трошилъ всичко, ревалъ наоколо и погналъ облака къмъ океана.

Тамъ той подигналъ такава буря, каквато моряцитѣ не били виждали.

Дълго лудувалъ вѣтрътъ, прѣминалъ въ друго море и никой не се рѣшавалъ въ това врѣме да излѣзе въ морето. Скрили се и птицитѣ.